

der sig over denne Vending af Sagen, men det, at almindelige menige Lægfolk her i Tinget kan godkende en saadan Moral. Jeg betvivler for Resten, at de Herrer vil forsvare den Moral, naar de kommer ud til deres Vælgere.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 10de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: Jeg er i det heldige Tilfælde paa een Gang at kunne svare den sidste ærede Taler og det ærede Medlem fra Faaborg med et Citat fra det ærede Medlems egen Bog. Der har her været Tale om, hvorvidt Finansministeren har vist sig som en paalidelig Mand, til hvem man kan have Tillid ikke alene herhjemme, men til hvem ogsaa en Stormagt kan have Tillid, og der har været Tale om, om Finansministeren er en retskaffen Mand i sin Adfærd. Hvad siger nu min sagkyndige Videnskabsmand? Han siger følgende, som det maa være mig tilladt at oplæse, det er kun 5 Linier: „Det gælder for os om at vise os som pålidelige, retskafne, hjælpsomme mennesker, og stiller sagen sig således, at en løgn vilde lægge dette for dagen“ — ja, det er ikke saa klart sprogligt, men Meningen er, at Løgneren vilde lægge for Dagen, at vi er saa udmærkede Mennesker —, „medens det at sige sandheden vilde vise os som hårde, ufølsomme og lidet elskværdige, saa er det løgneren, som er pligt.“ Ja, der skal sikkert endog i Faaborg-Kredsen stor Fortolkningkunst til for at komme bort fra det, og jeg skal til Slut om hele denne Sag — idet jeg retter mig efter den højtærede Formands Henstilling — blot sige, at jeg skal gøre mit bedste for, at disse 2½ Side af Dr. Starckes Bog „Samvittighedslivet“, hvor disse Citater findes, og som handler om Forbehold med Hensyn til Sandhedens tvingende Nødvendighed, bliver citeret i den danske Presse.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Starcke: Jeg takker, hvis det ærede Medlem vil opfylde, hvad han har lovet, og saa give Medlemmerne Tid og Ro til at tænke over, hvad her er sagt, thi her er Tale om en Person, som ved det, vi altsaa kalder en Løgn, bekræfter og befæster Indtrykket af, at han er en retskaffen, sanddru og hjælpsom Mand, men

jeg mener ikke, at den højtærede Finansminister ved den Usandhed, han har sagt, har haft noget saadant til Hensigt. En Læge bruger under Opfyldelsen af sit Hverv og sine Forpligtelser overfor sin Patient de Midler, som er nødvendige, men den højtærede Finansminister falder desværre udenfor en saadan Kategori.

Hans Nielsen (Skanderborg Amts 1ste Valgkreds): Det store Spørgsmaal om, hvorledes en Minister bør optræde overfor Journalister, er jo det, der i særlig Grad lægger Beslag paa Tingets Opmærksomhed, og rent professionelt set interesserer det mig ret betydeligt, idet jeg ogsaa dyrker Journalistikens Kunst. Jeg har i min Tid gjort adskillige Erfaringer i den Retning, ogsaa med Hensyn til den højtærede Finansminister. Jeg har særlig to Fortilfælde, det ene er morsomt, og det andet er saare tragisk. Det morsomme Tilfælde ligger noget tilbage i Tiden; det var i 1904, paa det Tidspunkt, da den første Venstre-regering var ved at gaa itu. Der gik mange Rygter i saa Henseende, og jeg henvendte mig for at skaffe Klarhed til den Presse, jeg arbejder ved, til en af Ministrene og spurgte ham naivt, om det var rigtigt. Han sagde til mig: „Nielsen, det er fuldstændigt forkert, der er ikke Tale om det, der er hverken Røve eller Sprække i dette Ministerium, det holder sammen, som om det var støbt i Beton og Jern“. Da jeg nu ikke rigtig troede paa den Forklaring, gik jeg til en anden Minister, og han sagde til mig: „Nej, der er De forkert underrettet, vent nu, til Rigsdagen træder sammen til Oktober, saa skal De se, hvilken Ballon der bliver“. Den sidste Minister talte jo sandt, og han maa vel i særlig Grad interessere de Herrer til Venstre. Det andet Tilfælde er ikke nær saa morsomt; det ligger ikke saa langt tilbage i Tiden som det forrige, det var saadan noget som den 6te eller den 5te September 1908. Da bragte „Politiken“ en Meddelelse om, at der fra Statskassen var overført 1½ Mill. Kroner til Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Hvis man vil gøre sig den Ulejlighed at gennemlæse Aviserne fra disse Dage, tror jeg, man vil finde ganske bestemte Dementier fra det daværende Ministeriums Side, og jeg vil ikke bebrejde den daværende Regering noget, fordi der fremkom saadanne Dementier. Jeg vil sige, at hvis jeg f. Eks. den 7de var gaaet til daværende Finansminister Neergaard med „Politiken“ i Haanden og havde sagt til ham: „Deres Ekscellence, her staar i „Politiken“ til